

๑

อิหลว

สองทุ่มครึ่งแล้ว แต่ไฟในร้านมิลเลนเนียมจิวเอลรียังคงเปิดอยู่ พิวรอกำลังนั่งตรวจดูรายรับรายจ่ายประจำวันรวมถึงทำบัญชี ร้านแห่งนี้มีพนักงานอยู่สามคน ผลัดกันทำงานวันละสองคนและหยุดพักอีกหนึ่ง หน้าที่หลักของหญิงสาวคือขายเครื่องประดับ แต่พอเลิกงานพิวอรซึ่งได้รับความวางใจจากเจ้าของร้านต้องตรวจและทำบัญชีประจำวันด้วย

ร้านแห่งนี้เปิดตั้งแต่เก้าโมงเช้าและปิดเวลาหนึ่งทุ่มตรง แต่วันนี้หญิงสาวต้องอยู่ดีกว่าปกติ เพราะมีลูกค้าประจำรายหนึ่งพาลูกสาวที่เพิ่งกลับจากต่างประเทศมาเลือกซื้อเครื่องประดับ ตัวแม่เลือกสร้อยทับทิมล้อมเพชรกับต่างหูครบชุด ส่วนลูกสาวเลือกกำไลและต่างหูทำจากบุษราคัมอย่างละชุด กำไรที่ได้จากการขายเครื่องประดับทั้งหมดเพียงพอสำหรับค่าล่วงเวลาในวันนี้

เงินเดือนของพิวอรสูงกว่าพนักงานคนอื่น เนื่องจากประสบการณ์การทำงานที่มากกว่า หญิงสาวเรียนจบคณะวิทยาศาสตร์ เอกวัสดุศาสตร์ ด้านอัญมณีและเครื่องประดับ จากมหาวิทยาลัยมีชื่อแห่งหนึ่ง ช่วงแรกหญิงสาว

ไปสมัครงานในโรงงานอัญมณีตามสาขาที่เรียนมา แต่โชคร้ายที่ผู้สมัครคู่แข่งมีเส้นสาย ทำให้พิราอรพลาดงาน

หล่อนสมัครงานอีกหลายบริษัท แต่ต้องพบกับความผิดหวัง จนกระทั่งได้เห็นประกาศรับสมัครงานของร้านจิวเอลรีแห่งนี้ ผลจากการตอบคำถามระหว่างสัมภาษณ์งานอย่างเฉลียวฉลาดทำให้หญิงสาวได้ทำงานที่นี่ ตลอดสามปีที่ผ่านมาพิราอรตั้งใจทำงานอย่างซื่อสัตย์ ขยันขันแข็ง หล่อนแทบไม่เคยลาหยุด ยกเว้นเพียงช่วงพักตามปกติเท่านั้น

หลังจากทำงานได้สองปี เจ้าของร้านก็ให้ช่วยทำบัญชีเพิ่มและปรับเงินเดือนขึ้นให้อีก การเรียนสาขาเฉพาะทางทำให้หล่อนรู้จักอัญมณีทุกอย่างเป็นอย่างดี หล่อนจึงช่วยเจ้าของร้านตรวจดูเครื่องประดับใหม่ที่เพิ่งนำเข้ามาด้วย

ร้านจิวเอลรีแห่งนี้เปิดมาเป็นปีที่สิบแล้ว กิจการรุ่งเรืองและมีกำไรดี แต่เจ้าของร้านไม่ยอมขยายสาขาเพิ่ม เนื่องจากไม่ต้องการเหนื่อยมากเกินไป กว่านี้ นายจ้างของหล่อนเป็นสาวโสด อายุราวสี่สิบปลายๆ ท่าทางใจดี ลูกน้องในร้านจะรู้กันดีว่าเป็นคนมีระเบียบมากแค่ไหน หากใครทำงานไม่เรียบร้อยมีหวังโดนดุ

เสียงเคาะประตูทำให้หญิงสาวเงยหน้าขึ้นดู เมื่อเห็นว่าใครยังอยู่โยงในร้านเช่นเดียวกับหล่อนก็ยิ้มออก

“ยังไม่กลับอีกหรือพรีม”

“พี่เหม่ยหลิงก็ยังไม่กลับเหมือนกันหรือคะ”

เหม่ยหลิง หรือที่ลูกค้ายกจะเรียกกันว่าแมนดี้ เป็นเจ้าของร้านจิวเอลรีแห่งนี้ แถมยังพ่วงตำแหน่งเจ้านายของหญิงสาวด้วย

“กำลังจะกลับแล้วจ๊ะ แต่พอดีนึกได้ว่ายังไม่ได้คุยธุระสำคัญกับพรีมเลย”

พิราอรส่งยิ้มหวาน วางมือจากงานบัญชีที่ทำ ลูกขึ้นเลื่อนเก้าอี้ให้เจ้าของร้านนั่ง

“พี่เหมยหลังมืออะไรจะให้พี่ริมทำหรือเปล่าคะ”

“ไม่ใช่เรื่องงานที่ร้านหรอกจ๊ะ พอติดาติดยหน้าพี่ต้องไปช่วยดูพิพิธภัณฑของเพื่อนที่เกาะมุก พี่เลยอยากชวนพี่ริมไปเป็นเพื่อนสักหน่อย”

“พิพิธภัณฑหรือคะ”

“ใช่จ๊ะ พิพิธภัณฑหยก งานเปิดตัวจะเริ่มในอีกสองอาทิตย์ เขาอยากให้เราไปตรวจดูความเรียบร้อยก่อนพิพิธภัณฑจะเปิด”

ชื่อพิพิธภัณฑทำให้หญิงสาวตาโต สาเหตุก็เพราะเจ้าของพิพิธภัณฑคือพงศ์พจน์ หรือที่มีชื่อจีนว่าหลี่เผิง นักธุรกิจที่ร่ำรวยติดอันดับโลก เขาเป็นชาวจีนซึ่งย้ายมาอยู่เมืองไทยได้หลายปีแล้ว ปีที่แล้วนิตยสารฟอบส์ได้มีการจัดอันดับคนที่รวยที่สุด และพบว่าเจตตราภรณ์ หรือที่คนไทยรู้จักกันในนามของอ๊หล่ง มาเป็นอันดับต้นๆ เขามีทรัพย์สินมากกว่าพันห้าร้อยล้านเหรียญสหรัฐ แต่โชคร้ายที่เมื่อหลายปีก่อนหลี่เผิงประสบอุบัติเหตุ ทำให้พิการเดินไม่ได้ ต้องนั่งรถเข็นตลอดเวลา

เขามีลูกชายสองคนซึ่งตอนนี้ช่วยดูแลกิจการแทนพ่อ ส่วนภรรยานั้นเลิกกันไปนานแล้ว หล่อนกลับไปใช้ชีวิตอยู่ที่ฮ่องกง และเมื่อไม่นานนี้ก็เพิ่งแต่งงานใหม่กับนักธุรกิจชาวอังกฤษ

“พี่ริมไม่เคยรู้ว่าก่อนหน้านี้พี่เหมยหลังรู้จักกับเจ้าของอ๊หล่งเป็นการส่วนตัว”

ถ้าหากจินเหวิน^๑คือเจ้าพ่อแห่งวงการค้าทองในเมืองไทย อ๊หล่งก็เป็นผู้นำด้านอัญมณีเช่นเดียวกัน กิจการของ ‘จินเหวิน’ ก่อตั้งโดยปู่ของพรวัด ผ่านมาถึงสองรุ่นกว่าจะถึงมือของพรวัด กิจการรุ่งเรืองมากขึ้นเรื่อยๆ ถ้าพูดถึงการลงทุนเกี่ยวกับทองคำ ทุกคนต้องนึกถึงจินเหวินเป็นอันดับแรก

^๑ เรื่องของจินเหวิน ติดตามได้ในนิยายเรื่อง นพเก้ามนตรา

ส่วนอี๋หลงหรือเจตตราภ่อนก็ไม่น้อยหน้า หมาเหวินซึ่งเป็นบิดา หลี่เฟิงเป็นเพื่อนสนิทกับปู่ของพ่อวัด ทั้งสองเดินทางข้ามน้ำข้ามทะเลมาด้วยกัน มีเพียงเสื้อผืนหมอนใบ เข้ามาตั้งรกรากในเมืองไทย อาศัยความขยัน และอดออมทำให้สุดท้ายแล้วก็ทำกิจการการค้าได้สำเร็จ ร้านเครื่องประดับร้านแรกของอี๋หลงถือกำเนิดขึ้นบนถนนสีลม เริ่มจากร้านเล็กๆ มีลูกค้าไม่มาก ต่อมากิจการรุ่งเรืองขึ้นจนตอนนี้มีสาขาในกรุงเทพฯ มากกว่าสิบแห่ง หมาเหวินมีบ้านอยู่ในประเทศจีนและฮ่องกง แต่ตัวเองใช้ชีวิตอยู่เมืองไทย ส่วนนารายาและลูกมักจะอยู่ที่ฮ่องกงมากกว่า เมื่อหมาเหวินวางมือ หลี่เฟิงจึงมารับช่วงต่อกิจการอี๋หลงแทน

อี๋หลงเปรียบเสมือนมังกรผงาดฟ้า ผู้คนในกรุงเทพฯ ต่างรู้จัก ร้านเครื่องประดับทุกสาขามีลูกค้าประจำมากมาย อาศัยทำการค้าด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ตรงไปตรงมา ทำให้ลูกค้าใจลูกค้าไว้ได้ยาวนาน ช่วงแรกหลี่เฟิงยังไปมาๆ กรุงเทพฯ กับฮ่องกง แต่หลายปีก่อนหลังเกิดอุบัติเหตุ เขาก็ย้ายมาอยู่เมืองไทยเป็นการถาวร คนทั้งกรุงเทพฯ รู้จักเขาเป็นอย่างดี เพราะเขาทุ่มเงินจำนวนมหาศาลซื้อเกาะแห่งหนึ่งในภาคตะวันออกของประเทศไทย เกาะแห่งนี้ขึ้นชื่อว่าสวยที่สุด แถมนายังมีแหล่งดำน้ำดูปะการังที่สวยงามที่สุดอีกด้วย

“ไม่ได้แค่รู้จักนะ แต่เราเคยสนิทกันมาก”

น้ำเสียงที่อ่อนโยนลงในตอนท้ายทำให้พิรอรเดาได้ว่า หลี่เฟิงน่าจะเป็นผู้ชายคนหนึ่งที่มาจิบหม่ำหลัง ไม่แปลกหรอก เพราะแม้จะอายุสี่สิบปลายแล้ว แต่เจ้านายของหล่อนยังดูสวย ถ้วยรางวัลชนะเลิศอันได้มาจากการประกวดนางงามหลายเวทีวางเรียงรายอยู่บนชั้นในห้องพักเป็นหลักฐานได้เป็นอย่างดี แต่สุดท้ายตอนนี้หม่ำหลังก็ยังครองตัวเป็นโสด ไม่มีผู้ชายคนใดเอาชนะใจได้

พิรอรเดาว่าเจ้านายของหล่อนมีรักฝังใจกับใครสักคน เพราะทุกครั้งยามว่าง หม่ำหลังมักจะนั่งฟังเพลงเก่าๆ และดูรูปถ่ายในอัลบั้มด้วยสีหน้า

บนแคร่อยู่เสมอ แต่ไม่ว่าจะพยายามถามอย่างไรหม่ยหลิงก็ไม่ยอมเล่าให้ฟัง

“คุณหลี่เผิงอยากให้พี่หม่ยหลิงไปช่วยตรวจดูความเรียบร้อยของพิพิธภัณฑ์หรือคะ”

เมื่ออีหลงจะเพียบพร้อมด้วยเงินทองและชื่อเสียง แต่ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องการค้าขาย แต่เมื่อต้นปีก่อนจู่ๆ หลี่เผิงก็ประกาศว่าจะเปิดพิพิธภัณฑ์หยกขึ้น ท่ามกลางความประหลาดใจของทุกคน เขาทุ่มเงินจำนวนมหาศาลไปกับการก่อสร้างเพื่อให้พิพิธภัณฑ์แห่งนี้สมบูรณ์แบบที่สุด และมีแผนว่าจะเปิดให้นักท่องเที่ยวเข้าไปเยี่ยมชมโดยเสียแค่ค่าบัตร รายได้ทั้งหมดหลังจากหักค่าใช้จ่ายจะนำไปบริจาคให้สถานสงเคราะห์

“ใช่จ้ะ เพราะทุกชิ้นเป็นของมีค่ามหาศาล เขาไม่วางใจใครนอกจากพี่พริมคงเคยได้ยินเรื่องของสะสมของอีหลงใช่ไหม”

พิราอรพยักหน้า หล่อนเคยอ่านบทสัมภาษณ์ของหลี่เผิงในหนังสือหลายเล่ม นอกจากอีหลงจะเป็นเจ้าพ่อของวงการอัญมณีในประเทศไทยแล้ว บรรพบุรุษยังมีความสนิทสนมกับราชวงศ์จีนอีกด้วย ของสะสมทั้งหมดที่นำมาจัดแสดงล้วนทำจากหยก ทั้งพระพุทธรูปหยกหนักสามพันกรัม อันเป็นของฮ่องเต้พระองค์หนึ่ง หยกเจ้าแม่กวนอิม ตราประทับของฮ่องเต้ แจกันหยกของฮ่องเต้หลายสมัย รวมถึงหยกขาว ระฆังหยก และเครื่องประดับหลายชิ้นที่ทำจากหยก ล้วนถูกนำมาจัดแสดงเพื่อให้คนรุ่นหลังได้ดู แต่ของสะสมที่ทุกคนอยากเห็นมากที่สุดกลับเป็นเสื้อหยกซึ่งเชื่อกันว่าเป็นฉลองพระองค์ของพระมเหสีพระองค์หนึ่งของราชวงศ์ แต่ที่ผ่านมามีหลี่เผิงยังไม่เคยนำเสื้อตัวนี้ออกแสดงมาก่อน ประชาชนจึงได้แต่เฝ้ารอ

“เคยค่ะ”

“รายชื่อที่เห็นในหนังสือพิมพ์เป็นแค่ส่วนหนึ่งเท่านั้น แต่ยังมีเครื่องประดับอีกหลายชิ้นที่ยังเป็นความลับ คุณหลี่เผิงอยากให้พี่ไปช่วยตรวจดู

ความเรียบร้อยก่อนเปิดแสดงจริง”

“ยังมีเครื่องประดับอื่นอีกหรือคะ”

“แน่นอนจ๊ะ พรึมอยากเห็นปิ่นปักผมของพระนางซูลีไทเฮาไหมล่ะ แถมยังมีกำไลหยก แล้วก็แจกันของฮ่องเต้อีกหลายพระองค์”

แม้จะเป็นเจ้าของร้านอัญมณี ขายเครื่องประดับที่ทำจากเพชรและพลอย แต่เหมยหลิงก็เป็นอีกคนหนึ่งที่ชอบเล่นเครื่องประดับทุกชนิดที่ทำจากหยก สำหรับชาวจีนแล้ว หยกถือว่าเป็นรัตนชาติกายสิทธิ์ที่มีคุณต่อมนุษย์เป็นอันมาก โดยเฉพาะหยกสีเขียวซึ่งได้ชื่อว่าเป็นของล้ำค่าคู่ควรกับจักรพรรดิ หลายคนเชื่อว่าหยกมีพลังพิเศษที่จะคุ้มครองผู้สวมใส่ให้แคล้วคลาดปลอดภัย

“พรึมอยากเห็นของจริงจังเลย”

“พี่ที่กำลังชวนอยู่นี้ไงล่ะจ๊ะ ถ้าพรึมสนใจ อาทิตย์หน้าเราก้ไปด้วยกัน”

“พี่เหมยหลิงจะปิดร้านเลยหรือคะ”

“เปล่าหรอกจ้ะ พี่จะให้น้องสาวมาเฝ้าให้ระหว่างที่พี่กับพรึมไปที่เกาะด้วยกัน พรึมสนใจไหมล่ะ”

“สนใจค่ะ มากๆ เลยด้วย”

“เขาไม่ได้ให้ไปช่วยดูเป่ล่านะ แต่มีคำตอบแทนให้ด้วย หายเหนื่อยเลยละ พี่จะแบ่งเปอร์เซ็นต์ให้พรึมด้วย”

เหมยหลิงบอกค่าจ้างที่จะได้รับ พिरอรถึงกับตาโต สำหรับหล่อนแล้วเงินจำนวนนั้นถือว่ามากโขอยู่ หญิงสาวอาศัยอยู่กับน้องสาวเพียงสองคน ส่วนพ่อกับแม่เสียไปด้วยอุบัติเหตุ สองสาวจึงอาศัยอยู่กับยาย ตอนที่ยายเสียชีวิต พिरอรเรียนอยู่ปีสุดท้ายพอดี จึงต้องรับหางานทำ ส่วนน้องสาวตอนนี้ยังตกงาน ภาระหนักทั้งหมดจึงตกอยู่ที่หญิงสาว

“จริงหรือคะพี่เหมยหลิง พรึมขอบคุณมากๆ ค่ะ”

“ถ้าพรึมตกลง งั้นพี่รีบโทร. บอกหลี่ผิงเลยนะ แล้วพรุ่งนี้ช่วงบ่าย

ช่วยเคลียร์คิวให้ว่างด้วยนะจ๊ะ เพราะจะมีคนมาคุยกับเราสองคน”

“พรุ่งนี้เลยหรือคะ”

ปกติแล้วพรุ่งนี้เป็นวันหยุดของหญิงสาวและเป็นเวรของพนักงานอีกสองคน พราอรรักษ์ใช้เวลานี้ออกไปซื้อของสดตุนไว้ในตู้เย็นสำหรับทำกับข้าว หรือไม่ก็ออกไปกับน้องสาว

“ใช้จ๊ะ เขาใจร่อนอยากคุยกับเราเร็วๆ พรึ่มต้องพาน้องสาวไปไหนหรือเปล่า”

“ไม่ค่ะ ไหมคงไม่มีธุระอะไร พรึ่มแค่บอกน้องไว้หน่อย ประเดี๋ยวตินมาไม่เห็นใครจะตกใจ แค่นี้ก็เรียบร้อยแล้ว”

ทันทีที่ได้ยินเสียงไซประตูลึกด้านหน้า หญิงสาวในชุดนอนก็วิ่งออกมาช่วยถือของอย่างรวดเร็ว ใบหน้าเนียนใสราวกับเด็ก มีเพียงแป้งผัดไว้บางๆ เท่านั้น ผมซึ่งหยักศกบัดนี้ถูกยึดและได้ตรง ทำให้ผมใหม่ดูน่ารัก หล่อนเพิ่งเรียนจบจากคณะบัญชีเมื่อไม่กี่เดือนนี้เอง

“ทำไมกลับเสียตึกเลยพี่ โทร. เข้ามื่อถือก็ไม่มีสัญญาณ”

พราอรรเหลือบมองหน้าจ้อซึ่งบัดนี้ดับสนิท คงเพราะลิ้มซาร์จแบตเตอรี่หมดคุยกับเหม่ยหลิงอยู่อีกพักหนึ่งถึงออกจากร้าน โชคดีที่รถไม่ติดจึงใช้เวลาแค่ครึ่งชั่วโมง

“มีอะไรหรือเปล่า ทำไมถึงได้รอฟี หรือว่าจะขอค่ากับข้าวอีก”

“แหม พี่ก็ ใครขอ ไหมต่างหากที่ซื้ออาหารมาเลี้ยงพี่ ดูลิเนี่ย คอยจนเย็นหมดแล้ว”

“เราเนี่ยนะเลี้ยงอาหารพี่”

“ก็ไหนะสิ พรุ่งนี้ไหมจะไปสัมภาษณ์งานแล้วนะ รับรองว่าได้งานซัวร์”

“อย่างเราเนี่ยนะ ไม่ใช่ว่าคราวนี้ไปทะเลาะกับนายจ้างอีกนะ”

“พี่พรึ่ม อย่าว่าน้องอย่างนั้นสิ ก็คราวก่อนเจ้านายชikovนี่นา เล่นจับก้นไหมกลางวันแสบๆ ไหมก็ชกเข้าตาเข้าให้สิ ไม่ควักลูกตาออกมาให้หมา

กินก็บุญเท่าไรแล้ว”

“ว้าว ดูเสียดด้วยแะน้องพี เราเนี่ยเกลียดคนเจ้าชู้เข้าไส้เลยนะ”

“แน่นอนสิพี่พริ้มก็ พวกผู้ชายก็อย่างนี้ ถ้าเราเอาแต่หงอก็ได้ใจกันพอดี ต้องสั่งสอนให้เข็ดหลาบ”

“จะ พี่รู้แล้วว่าไหมแก มีนาป่านนี้ถึงไม่มีแฟนเสียที สงสัยไม่มีใครกล้ำมาจิบ”

พิราอรैया น้องสาวหล่อ่นสวยและสมัยเรียนเคยเป็นถึงดาวมหาวิทยาลัย แต่เพราะความช่างเลือกทำให้หนุ่มๆ ที่ผ่านเข้ามาล้วนแต่ถูกตีกระเจิงไปกันหมด

“ลื้อไหมเล่นอีกแล้ว มากินกันดีกว่า ไหมอุตส่าห์ออกไปซื้อไก่ย่างนมสดหน้าปากซอยมาให้ละ ทั้งจนเย็นหมดแล้ว”

“ก็ได้จะ ไหนๆ น้องสาวเลี้ยงทั้งที่ต้องกินให้อิ่ม พี่ขออวยพรให้ไหมโชคดีได้งานสมใจนะ เพราะพี่เองก็เพิ่งได้งานพิเศษมาเหมือนกัน”

“งานอะไรหรือ”

“พิพิธภัณฑ์หยก”

หล่อ่นบอกชื่อของนักธุรกิจเจ้าฟ่องการอัญมณี แต่แล้วรอยยิ้มแปลกๆ กลับผุดขึ้นบนใบหน้าของแพรไหม

“ทำไมเราทำหน้าแบบนั้นล่ะ”

“เปล่าเสียหน่อย”

“ไหมยังไม่บอกพี่เลยว่าจะไปสัมภาษณ์งานบริษัทอะไร”

“ไม่บอก รอให้ไหมได้งานก่อน แล้วไหมจะเล่าให้ฟัง”

“ทำไมต้องมีลับลมคมในด้วยนะ พิลึกจริงเชียว บอกมาเสียดีกว่า บริษัทอะไรกันแน่ ไม่ใช่เซเว่นอีเลเว่นหน้าปากซอยใช้ไหม”

“ว้าย! พี่พริ้มดูพูดเข้า ไหมบอกได้คำเดียวว่าบริษัทใหญ่มาก แล้วก็เงินเดือนสูงมากๆ ด้วย ต่อไปนี้ไหมจะรวยแล้ว”

“บริษัทใหญ่ แล้วเขาจะรับเด็กใหม่ที่ไม่มีประสบการณ์อย่างเราหรือ”

พิราอรแย้ง ปัจจุบันงานหายาก บัณฑิตจบใหม่เดินวิจัยฝุ่นกันให้ควัก

“รับสิคะ มือขึ้นนี้แล้ว ไหมมันใจว่าเขาจะต้องรับไหมแน่”

“ไว้พี่จะคอยหว่าเราะสมน้ำหน้าเวลาสอบสัมภาษณ์ไม่ผ่าน” พิราอร
แก้มแหย่น้องสาว

“ดูสิ มาแข่งน้อง ไหมไม่ให้กินไก่แล้ว เอาคืนมา”

แพรวไหมดึงจานไถ่อย่างคืบ สองพี่น้องหว่าเราะเสียงดังลั่น พิราอรเอื้อม
มือมายึดมือน้องสาวอย่างเอ็นดู หล่อนสบตาน้อง น้ำตาเริ่มขึ้นมา

“ไหมของพี่โตเป็นผู้ใหญ่แล้วนะ ถ้าพอกับแม่อายุคงดีใจมาก”

“อ้าวพี่ ไหงมาโหมดซึ่งแบบนี้ละเหี้ย เดียวไหมก็น้ำตาแตกตามพี่
หรอก”

“พี่พูดจริงๆ ไหมของพี่โตเป็นสาวแล้ว พี่ดีใจนะที่ไหมตั้งใจเรียนจน
จบ พี่ภูมิใจในตัวน้องคนนี้นะมาก”

แพรวไหมประนมมือไหว้พี่สาวและเฝ่เข้ากอด

“ไหมขอบคุณพี่พริ้มที่ช่วยส่งไหมจนจบ ต่อไปนี้ไหมจะช่วยแบ่งเบา
ภาระในบ้านจากพี่นะคะ เรื่องค่าใช้จ่ายไม่ต้องเป็นห่วง”

“จ๊ะ พี่รู้ พี่ขอให้ไหมโชคดีในการสัมภาษณ์นะ”

“ขอบคุณค่ะ”

แพรวไหมกอดเอวพี่สาว มองไปยังภาพของบิดามารดาที่ติดอยู่ข้างฝา
ในใจยังมีความกังวลลือกอย่าง หล่อนไม่ได้บอกพี่สาวว่าหากได้งานนี้จะ
ต้องไปทำงานไกลจากบ้านหลายร้อยกิโลเลยทีเดียวนะ หวังว่าพอพี่สาวรู้คง
ไม่ค้านหัวชนฝา หญิงสาวได้แต่ถอนหายใจกับปัญหาใหญ่ที่กำลังจะ
มาถึง

สองสาวนั่งคุยกันจนตึก แพรวไหมก็ขอแยกตัวไปนอนก่อน พิราอร
จึงรีบไปอาบน้ำ สิ่งที่หล่อนทำเป็นประจำก่อนนอนทุกคืนคือสวดมนต์ แม้
จะไม่ให้พุทธศาสนิกชนที่ตึกนัก แต่ยามว่างหญิงสาวก็มักจะไล่บาตรหน้าบ้าน

และก่อนนอนก็จะสวดมนต์เพื่อให้หลับสบายอีกด้วย

บ้านหลังนี้เป็นบ้านสองชั้น ชั้นบนเป็นห้องนอนของหล่อนกับน้องสาวคนละห้อง ชั้นล่างเป็นครัวขนาดเล็กและมีห้องกินข้าวรวมอยู่ด้วยกัน โซฟาตัวใหญ่ใช้มานานแล้วจนหนังเริ่มขาด สองพี่น้องจึงไปซื้อผ้ายืนจากพาหุรัดมาเย็บติดเป็นลวดลายเพิ่มความเก๋ไปอีกแบบ ชั้นบนติดกับห้องนอนมีห้องพระอยู่ด้วย ภายในมีพระพุทธรูปซึ่งอัญเชิญมาจากบ้านหลังเดิม

บิดามารดาของสองสาวเสียชีวิตไปเมื่อสิบห้าปีก่อนจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ ตอนนั้นพิรอรอายุได้เพียงสิบขวบ สองพี่น้องต้องย้ายมาอาศัยอยู่กับยายจนกระทั่งยายเสียชีวิต บ้านที่เป็นบ้านเช่าก็คืนไป พिरอรรวบรวมเงินเก็บมาเช่าบ้านหลังหนึ่ง แม้จะไม่ใช่บ้านใหม่ แต่ที่ตั้งอยู่ในชุมชนปลอดภัยสำหรับสองสาว โดยเฉพาะคนที่กลับบ้านไม่ค่อยตรงเวลา

หลังจากอาบน้ำเปลี่ยนชุดนอนเรียบร้อยแล้ว หญิงสาวก็เปิดประตูเข้าไปในห้องพระ หวดตัวลงนั่งพับเพียบหน้าพระพุทธรูป จดรูป ประนมมือไหว้พระอย่างที่ทำประจำ หลังจากสวดมนต์ไปได้สามจบ หญิงสาวก็นั่งหลับตาทำสมาธิอยู่หน้าองค์พระ

ไฟในห้องมีเพียงหลอดแบบประหยัดไฟสี่เหลี่ยมวอล แสงของมันจางไปทั่วห้องให้ดูมลั่งเมื่อย ตอนที่ยืนตานั้นเอง สายตาก็มองไปเห็นรูปถ่ายของครอบครัววางตั้งอยู่ พिरอรอดไม่ได้ที่จะหยิบรูปมาดูและระลึกถึงมารดา

ในวันที่เสียชีวิต ท่านทั้งสองไม่มีโอกาสสั่งเสียด้วยซ้ำ อุบัติเหตุเกิดขึ้นกะทันหันเพราะคนขับรถหกล้อเมายาบ้าจนขับสวนเลนมาประสานงาเข้าอย่างจัง บิดาพยายามหักรถหลบแต่ไม่ทัน ทั้งสองเสียชีวิตในที่เกิดเหตุ พिरอรจำได้ว่าร้องไห้หน้าตาแทบเป็นสายเลือด หล่อนคิดถึงมารดามาก ท่านเป็นแม่ที่ใจดี สอนให้หล่อนกับน้องรู้จักรักษาศีลและประพฤติตัวเป็นคนดีมาตลอด เรื่องการสวดมนต์ให้พระก่อนนอนก็เช่นกันที่มารดากำชับ

เสมอว่าต้องทำทุกคืนไม่ให้ขาด

หญิงสาวลูบมือไปบนกระจกของกรอบรูป ขอบตาร้อนผ่าว อดไม่ได้ที่จะพุดกับรูปอย่างที่เคยทำเป็นประจำ

“พริ้มได้งานพิเศษเพิ่มแล้วนะแม่ ไหมก็เหมือนกัน พรุ่งนี้ต้องไปสัมภาษณ์งาน แม่ช่วยยืมให้ไหมได้พบเจ้านายดีๆ ด้วยนะจ๊ะ”

ที่ผ่านมาแพร่ไหมเปลี่ยนงานบ่อยเพราะมักเจอเจ้านายซิกที่แอบลวนลาม พอน้องสาวไม่ยอมและไวยวายจึงถูกไล่ออก หรือไม่แพร่ไหมก็โมโหขอออกจากงานเสียเอง

พริอรจ้องมองภาพถ่าย หล่อนจำได้ว่ารูปใบนี้ถ่ายตอนที่ครอบครัวไปพักผ่อนชายทะเล มารดาสวมกางเกงขาสีสันและสวมหมวกปีกกว้าง ท่านยืมให้กล้องอย่างสดชื่น น้ำตาซึมออกมาจากทางตายามมองภาพ หล่อนจึงใช้มือปาดน้ำตาออก

ตอนที่กำลังนำรูปกลับไปวางที่เดิมนั่นเอง จู่ๆ สายตาก็เลื้อยไปเห็นบางอย่างบนภาพถ่าย พริอรถึงรูปกลับมาจ้อง น่าแปลกที่หล่อนรู้สึกว่ายาวตาของมารดาวันนี้ดูเศร้ากว่าทุกวัน หล่อนเพ่งมองและขยี้ตาซ้ำอีกครั้ง เห็นหยดเลือดหยดหนึ่งเบื่อนอยู่บนกรอบกระจกของภาพถ่าย

หญิงสาวใช้มือปาดมันออก แต่รอยเบื่อนก็กว้างขึ้น หญิงสาวจึงขีดซ้ำๆ แต่แล้วรอยเลือดกลับแผ่กว้างขึ้นเรื่อยๆ จนสุดท้ายเลือดก็บดบังภาพจนหมด หญิงสาวเหวี่ยงแตก ตาเบิกกว้าง หลังจากนั้นก็สะดุ้งร้องจนสุดเสียง เมื่อลืมตาอีกทีก็กลับพบว่าตัวเองนั่งพิงผนังในห้องพระและหลับไป รูปที่จุดไว้หมดดอกพอดิ แต่เทียนยังไม่ดับ ลมจากหน้าต่างบานเล็กที่เปิดไว้พัดพากลิ่นดอกราตรีเข้ามาในห้องด้วย

พริอรลั่นศีรษะแล้วมองรอบกายอีกครั้ง หญิงสาวก้มมองมือตนและพบว่าไม่มีกรอบรูป เมื่อเงยหน้าขึ้นก็พบว่าภาพถ่ายของบิดามารดายังวางอยู่ที่เดิม เกิดความรู้สึกหวูวๆ ในอกตามมาด้วยความโล่งใจที่รู้ว่าทุกอย่างเป็นแค่ฝันเพื่อเจอ ที่แท้หล่อนเผลอหลับในห้องพระนั่นเอง หล่อนประนมมือ

ไหว้พระอีกครั้งและยื่นหน้าไปเป่าเทียน จากนั้นก็ปิดไฟในห้องพระและเดินกลับห้องนอนด้วยหัวใจที่ไม่เป็นสุขนัก

ที่หน้าบ้านมีเงาเลื่อนรางของหญิงในภาพถ่ายยืนมองบุตรสาวอยู่ แต่ด้วยภาพภูมิที่ต่างกันจึงไม่อาจเตือนลูกสาวได้ตั้งใจ ทุกอย่างได้ถูกลิขิตไว้แล้ว และหน้าที่ของพิราอคือก้าวตามไปในสิ่งที่ถูกกำหนดเอาไว้แล้ว ไม่ว่าจะชอบหรือไม่ก็ตาม

๒

แสบปู

พิราอรลื้มตาขึ้นเมื่อนาฬิกาปลุกตรงหัวเตียงส่งเสียงร้องซ่าๆ
หล่อนควรจะตื่นเต็มตาตั้งแต่สิบห้านาทีก่อน แต่เพราะฝันร้ายในห้องพระ
ส่งผลให้นอนหลับไม่สนิท พลิกตัวไปมาตลอดคืน หญิงสาวตั้งใจเล่าความ
ฝันให้น้องสาวฟังเพื่อเตือนให้ระวังตัว แต่พอเดินไปเคาะประตูกลับพบว่า
แพรไหมออกจากบ้านไปแล้ว เหลือเพียงกระดาดไนต์แผ่นเล็กติดอยู่หน้า
ประตู

ไหมออกไปสัมภาษณ์งานก่อน เย็นนี้เตรียมฉลองใหญ่ นะคะพี่สาว
ท้ายจดหมายมีภาพการ์ตูนพร้อมรอยยิ้มอยู่ด้วย พิราอรโคลงคิระระ
กับความอารมณ์ดีของน้องสาว แพรไหมเป็นอย่างนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไร ทั้ง
มองโลกในแง่ดีแถมยังไม่เคยกังวลอะไร นับตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัย การ
เรียนก็เหมือนเป็นเรื่องง่ายสำหรับอีกฝ่าย แม้จะเรียนบ้างเล่นบ้าง แต่ก็จบ
ออกมาได้เกียรตินิยมอันดับสอง เรื่องเพื่อนฝูง แพรไหมก็มีเพื่อนมากมาย
คงเพราะเป็นคนมนุษยสัมพันธ์ดี

โชคร้ายเพียงอย่างเดียวของน้องสาวคือเรื่องงาน ที่ต้องพบเจอแต่

เจ้านายซึกอ อย่างครั้งแรกที่ได้งาน เจ้านายก็เป็นชายร่างอวบอายุราวห้าสิบ ต้องการรับเลขาฯ คนใหม่ แต่หลังจากไปทำงานได้วันเดียว อีกฝ่ายก็ออกลายโดยการฉวยโอกาสจับกัน แพร่ไหมจึงมอบบทเรียนด้วยการชกเข้าตานายจ้างจนถูกไล่ออก พอย้ายไปทำงานอีกที่หนึ่งก็เจอเจ้านายลวนลามอีก แพร่ไหมจึงตบหน้าอีกฝ่ายอย่างแรง ผลก็คือต้องรีบเก็บข้าวของออกจากบริษัทในเย็นวันนั้นเอง

สองเดือนที่ผ่านมาน้องสาวพยายามหางานใหม่ แต่โชคไม่เข้าข้าง จึงต้องนอนวิจัยฝุ่นอยู่ที่บ้าน ครั้งนี้ฟังจากน้ำเสียงของน้องสาวมันใจมากกว่าจะได้งาน แล้วควรหรือที่หล่อนจะเอาความฝันไร้สาระไปเล่าให้น้องสาวฟัง

พิราอรกำลังสองจิตสองใจ แต่แล้วเสียงข้อความจากโทรศัพท์ก็ทำให้หล่อนต้องเปลี่ยนใจรีบอาบน้ำแทน เหม่ยหลิงส่งข้อความมาให้รีบไปที่ร้านด่วนที่สุด หญิงสาวจึงตรงเข้าห้องน้ำ ใช้ความเร็วปานจรวด เมื่อเปิดประตูเข้าไปในร้านก็พบสาเหตุที่ถูกเรียกตัวมา

ร้านมิลเลนเนียมจิวเวลรีวันนี้มีลูกค้าสามคนนั่งรออยู่ เมื่อเห็นหญิงสาวเดินเข้ามาก็ยิ้ม พิราอรตรงเข้าไปต้อนรับทันที ทั้งสามเป็นเพื่อนกันและเป็นลูกค้าเก่าของพิราอร เพียงไม่นานหญิงสาวก็ขายสร้อยข้อมือที่เพิ่งเข้าร้านเมื่อวานได้สามเส้น เมื่อเคลียร์ลูกค้าเสร็จ เหม่ยหลิงก็กดอินเตอร์คอมภายในร้านเพื่อเรียกหล่อนเข้าไปหา

ร้านแห่งนี้มีห้องพักอยู่ด้านหลัง และมีห้องทำงานของเหม่ยหลิงอยู่ด้วย เมื่อเปิดเข้าไปเจ้านายก็ร้องทัก

“มาแล้วหรือพรีม พี่กำลังจะขอให้ช่วยพอดิ”

พิราอรกวาดตามองเร็วๆ บนโต๊ะบัดนี้เตรียมของว่างและอาหารใส่จานเอาไว้เรียบร้อยแล้วเพื่อต้อนรับแขก

“แขกของพี่เหม่ยหลิงยังมาไม่ถึงอีกหรือคะ”

“ยังเลย เขาบอกว่าจะมาถึงช้าหน่อยเพราะติดธุระ พี่เลยจะฝากพรีม

ดูทางนี้ก่อน”

“พี่เหมยหลังจะไปไหนหรือคะ”

ใกล้ถึงเวลานัดที่เหมยหลังบอกไว้ว่าจะมีคนจากอู่หลงเข้ามาคุยเรื่องพิพิธภัณฑ์ สักเกตจากข่าวของทุกอย่างที่วางเรียงรายอยู่

“คือพี่เพิ่งนึกได้ว่าเขาชอบดื่มเบสิกที่^๒ พี่เลยจะออกไปซื้อมาให้ก่อน”

พิราอรวมวดคิ้วด้วยความสงสัย บนชั้นวางด้านหนึ่งมีกล่องชาชื่อดังจากอังกฤษวางเรียงรายอยู่ แม้จะไม่มีชาตัวที่เหมยหลังพูดถึง แต่ชาชนิดอื่นๆ ก็พอจะต้อนรับแขกได้แน่ แต่เพราะเหตุใดเหมยหลังถึงได้ใส่ใจรายละเอียดมากขนาดนี้ หรือเพราะแขกคนนี้นี้สำคัญมาก

“จำเป็นอย่างนั้นเลยหรือคะ”

“เอาน่าพริ้ม พี่จะข้ามไปห้างสรรพสินค้าฝั่งนั้น แป๊บเดียวก็กลับมาแล้ว ถ้าเขามาถึงพริ้มก็ต้อนรับไปก่อน”

“พริ้มเดินไปซื้อให้ไม่ดีหรือคะ” จากร้านยังต้องเดินออกจากซอยไปประมาณห้าร้อยเมตรก่อนจะถึงถนนใหญ่และต้องข้ามสะพานลอยไปอีกฝั่ง

“อย่าเลย พี่กลัวจะเลือกไม่ถูกใจ พี่รีบไปรีบมา คิดว่าคงทัน”

พิราอวยังไม่ทันทักท้วงอะไรเหมยหลังก็เปิดประตูออกไปแล้ว หล่นได้แต่มองตาม สายตากวาดมองอาหารและของวางที่ถูกวางทิ้งจนเย็นก่อนจะส่ายหน้า เพราะไม่รู้จะทำอย่างไรกับของทั้งหมดดี

หญิงสาวนั่งรอแขกของเหมยหลังอยู่เกือบสองชั่วโมง แต่จนแล้วจนรอด ‘เขา’ คนที่ว่าก็ยังมาไม่ถึง แคมเจ้าของร้านคนสวยก็หายตัวไปด้วยพิราอรโห. เข้าโทรศัพท์มือถือเหมยหลังสองครั้ง แต่ไม่มีคนรับ จึงเดาว่าคงกำลังตามหาชาที่ว่าอยู่ เมื่อนาฬิกาบอกเวลาเที่ยงตรง พนักงานขาย

^๒ หมายถึงชาที่ผ่านกระบวนการออกซิเดชันเพื่อลดอนุมูลอิสระ

อีกคนที่ซื้อจริณญาก็เดินเข้ามาหา

“พี่ฟรีมจะเอาอะไรหรือเปล่าคะ เดี่ยวแจ่วจะซื้อมาฝาก”

“ไม่ละ พี่ซื้อข้าวกล่องมาแล้ว เสิร์จเรตามสบายเลย”

พิราอรเป็นพนักงานในร้านเพียงคนเดียวที่ไม่ออกไปรับประทานอาหารตอนพักเที่ยง เนื่องจากต้องการอยู่ช่วยเหม่ยหลิงเฝ้าร้าน มิลเลน-เนียมจีวเอลรีเป็นร้านขายเครื่องประดับ ลูกค้าจะเดินเข้ามาเวลาไหนก็ได้ ทางร้านไม่มีเวลาพักเที่ยงที่แน่นอน แต่จะมีการสลับสับเปลี่ยนให้พนักงานไปนั่งรับประทานอาหารด้านหลังแทน ซึ่งส่วนใหญ่ทุกคนก็จะซื้อเตรียมไว้ตั้งแต่เช้า

“แจ่วจะรีบไปรีบมานะคะ”

พิราอรพยักหน้า เพราะรู้ว่ารุ่นน้องคนนี้ได้พูดจริง หลังจากทำงานด้วยกันมาหกเดือน พิราอรพบว่าหญิงสาวทำงานเช้าขามเย็นขามาตลอด แต่ที่เหม่ยหลิงยังให้ทำงานต่อก็เพราะเป็นคนพูดเก่ง เอาใจลูกค้า อีกทั้งยังมีความรู้เรื่องเครื่องประดับเป็นอย่างดี ทุกครั้งที่จริณญาหาซื้ออั้งออกไปซื้อข้าว มักเถลไถลไปจนครบชั่วโมง พิราอรไม่ได้เก็บมาเป็นอารมณ์ เพราะถือนั่นเท่ากับเวลาพักเที่ยงที่แต่ละคนได้รับอยู่แล้ว

เมื่ออีกฝ่ายเดินออกจากร้านไป หญิงสาวก็นำเก้าอี้มานั่งตรงตู้เครื่องประดับ กำลังจะโทร. หาเหม่ยหลิงอีกครั้ง ประตูหน้าก็เปิดออก

ผู้ที่เข้ามาเป็นชายร่างสูง คะเนดูแล้วน่าจะมากกว่าร้อยแปดลิบ เซนติเมตร ดวงหน้าคมสันหล่อเหลา จมูกโด่ง คิ้วเข้มพาดอยู่เหนือขนัยน์ตาสีควันบุหรืคมกริบทำให้ดูดีอย่างเหลือเชื่อ ผมสีน้ำตาลหยักศกเล็กน้อย ขอยสั้รับกับต้นคอ ผิวขาวจัดจนเห็นเลือดฝาด พิราอรเดาว่าอีกฝ่ายไม่น่าจะใช้คนไทยจึงถามออกไปด้วยภาษาอังกฤษ

“วันนี้สนใจดูเครื่องประดับอะไรดีคะ”

ชายหนุ่มยืนนิ่งไปครู่หนึ่งก่อนส่งยิ้มหวาน ตอบกลับมาด้วยภาษาอังกฤษสำเนียงชัดแจ้ว

“ผมอยากได้เครื่องประดับเก๋ๆ สำหรับสุภาพสตรีครับ”

เขาเป็นผู้ชายที่ยิ้มสวย ยามยิ้มเผยให้เห็นฟันขาวเรียงเป็นระเบียบ รวกับนายแบบโฆษณาสาส์น ริมฝีปากของชายหนุ่มแดงจัดบ่งถึงความเป็นคนสุขภาพดี หล่อนเคยพบคนหล่อมามาก แต่ยังไม่เคยเห็นใครเท่ บาดใจขนาดนี้มาก่อน รูปร่างที่สูง ไหล่กว้างเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อบ่งว่าเขา คงไม่ได้ใช้เวลาทำแต่งงานเป็นแน่ แต่คงต้องใช้เวลาเพิ่มพูนกล้ามเนื้อในยิม วันละไม่ต่ำกว่าสองชั่วโมง

คงเพราะผลอมองนานเกินไป ชายหนุ่มจึงกระแอม พิศอกรหน้าร้อน ผ่าวเมื่อโดนจับได้

“เธออายุประมาณเท่าไรหรือคะ ขอโทษนะคะที่ละลابلะลั่ง แต่ ถ้าจะดูเครื่องประดับ เราต้องรู้อายุลูกค้าก่อนค่ะ”

“ปีนี้อายุห้าสิบพอดี”

“คงเป็นคุณแม่ใช้ไหมคะ ถ้าอย่างนั้นเอาเป็นกำไลดีไหมคะ มีเพชร แปะเม็ด คนจีนถือว่าเลขแปดคือเลขนำโชค เพราะมันหมายถึงอินฟินิตี แปลว่าไม่สิ้นสุด”

ชายหนุ่มเอื้อมมือไปจับและคลี่ขี้ม

“คุณทราบได้ยังไงครับว่าผมเป็นคนจีน”

“ฉันเดาเอาค่ะ ผิวคุณขาวกว่าคนไทยทั่วๆ ไป แต่ดูแล้วไม่น่าจะใช้ ลูกครึ่ง จึงน่าจะเป็นคนจีน”

“คุณเป็นพนักงานขายที่ช่างสังเกตจริงๆ” ชายหนุ่มยิ้ม

“เป็นหน้าที่ของดิฉันที่ต้องดูแลลูกค้าค่ะ ความช่างสังเกตจะทำให้เรา รู้ว่าลูกค้าชอบอะไร ไม่ชอบอะไร ฉันเดาว่าแม่คุณคงไม่ชอบใส่กำไลใช้ไหม ค่ะ”

หญิงสาวเดา สังเกตว่าชายหนุ่มไม่ได้มีท่าทางสนใจนัก ดูจากการที่เขาแค่หยิบเครื่องประดับไปดูแล้ววางลงบนถาดตามเดิม

“ครับ ท่านบอกว่ามันเกะกะและเสียงดังเวลาขยับ”

“ฉันลองเป็นซีมกัลดีใหม่คะ รูปนกยูงเพิ่งเข้ามาเมื่อวานนี้เอง
เหมาะสำหรับใส่อกงาน ดูเก๋ไม่ล้าการจนเกินไป”

ซีมกัลดีที่พิราอรส่งให้เป็นรูปนกยูง ลวดลายอ่อนช้อย หางนกยูง
รำแพนทำจากเพชรเม็ดเล็กๆ เรียงรายกันไม่ต่ำกว่าสิบห้าเม็ด ส่วนกลาง
ลำตัวมีเพชรเม็ดใหญ่อยู่เพียงเม็ดเดียวแต่ก็น่างามมาก พอสะท้อนกับ
แสงไฟในร้านก็เปล่งประกายระยิบระยับ

“ผมชอบ ซีมกัลดีแบบนี้คิดว่าเมื่อน่าจะยังไม่มี ฉันผมเอาอันนี้”

ชายหนุ่มยื่นซีมกัลดีคืนพร้อมกับส่งบัตรเครดิตให้ หญิงสาวชะงัก
ไปเล็กน้อย เนื่องจากชายหนุ่มไม่ได้ถามราคาหรือต่อรองเลยสักคำ

“ฉันจะใส่กล่องให้หะคะ คุณอยากให้อะไรเป็นของขวัญหรือเขียนการ์ด
อะไรเป็นพิเศษไหมคะ”

“ไม่ต้องหรอกครับ นี่ไม่ใช่วันเกิด ไม่ใช่โอกาสพิเศษ แต่ให้เพราะ
อยากให้”

หญิงสาวยิ้ม ไม่พูดอะไรต่อ หล่อนห่อซีมกัลดีด้วยกระดาษขาวบาง
และใส่ลงไปในถุงกำมะหยี่ที่มีโลโก้ของร้านอยู่ด้านหน้า หลังจากนั้นก็นำถุง
กำมะหยี่ใส่กล่อง ใส่ถุงกระดาษเตรียมไว้ แล้วนำบัตรเครดิตของชายหนุ่ม
สอดเข้ากับเครื่อง เมื่อสลিপออกมาก็ยื่นให้ลูกค้าเซ็นเป็นอันเสร็จขั้นตอน
พิราอรนำเครื่องประดับพร้อมใบเสร็จส่งให้ลูกค้า ตอนนั้นเองประตูก็เปิด
ออก เหม่ยหลิงพร้อมกับชายอีกคนเดินเข้ามา

“ไม่ได้เจอกันนานเลยนะไมค์ โตเป็นหนุ่มแล้ว แถมยังหล่อมากด้วย”

“คุณก็ยังสวยเหมือนเดิมนะครับแมนดี้”

ลูกค้าหนุ่มตอบ เหม่ยหลิงโผล่เข้าไปกอด ทั้งสองสบตากัน ก่อนที่
ลูกค้าจะหันมายิ้มกับพิราอรที่มีสีหน้าประหลาดใจเมื่อเห็นว่าทั้งคู่เหมือนจะ
รู้จักกัน

“ลูกน้องของคุณชายของเก่งมากเลยนะครับ ดูลี เข้ามาแป๊บเดียว
ทำให้ผมต้องเสียเงินแล้ว”

เขาชูธงเครื่องประดับให้เหมยหลิงดู หล่อนหันม้ายิ้มกับพิราอร
 “พริ้ม พี่จะแนะนำให้อู๋จ๊ก นี่คุณไม่เคิล หมา ลูกชายคนรองของคุณ
 หลีเผิง”

“อะ...คุณคือ แยกของพี่เหมยหลิงหรืออะ”

พิราอรอ้าปากค้างด้วยความตกใจก่อนที่จะเก๋มνωลจะเปลี่ยนเป็นสีแดง
 ระเรื่อ ชายหนุ่มพยักหน้า ยิ้มจนเห็นฟันขาวเรียงเป็นระเบียบ ผิดกับชาย
 อีกคนที่ยืนหน้าบึ้งอยู่ด้านหลังเหมยหลิง

“ใช่ครับ ผมต้องขอโทษที่ไม่แนะนำตัวก่อน พอได้เห็นคุณตั้งใจจะ
 ขายเครื่องประดับก็เลยไม่อยากขัดศรัทธา”

“ตายจริง ฉันต่างหากต้องขอโทษที่ไม่ดูตาม้าตาเรือ ไปขายเครื่อง
 ประดับให้คนของอ้อหลง”

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกครับ ตรงกันข้าม ผมกำลังหาทางจับคุณไปเป็น
 พนักงานขายที่ร้านต่างหาก ถ้าคนของเราเอาใจใส่ลูกค้าแบบคุณทุกคน เรา
 คงเปิดร้านขยายสาขาได้อีกเท่าตัวเป็นแน่”

เหมยหลิงกอดอกแก้มแก้มแววเลี้ยวแข็ง

“คนนี้ยกให้ไม่ได้นะไมค์ ฉันหวง พริ้มคือลูกน้องที่ดีที่สุดของร้านนี้”

“เป็นนั่นไป ผมก็แห้วเลยสิครับ คิดว่าจะขโมยตัวคุณพริ้มไปช่วยงาน
 เสียหน่อย”

“น้อยๆ หนอยจะ ไม่ได้เด็ดขาด ไม่นั่นมีเคื่อง”

ทั้งหมดหัวเราะ มีเพียงชายในชุดสูทด้านหลังที่ยืนนิ่ง สีหน้าบอกรบ
 ไร

“ทำความเข้าใจกันพอหรือยัง ผมว่าเราควรจะรีบคุยธุระให้เสร็จ
 เพราะบ่ายนี้ผมมีงานสำคัญต้องไปทำต่อ”

จู่ๆ ชายหนุ่มในชุดสูทสีกรมท่าก็โผล่ขึ้น ทุกคนชะงัก เหมยหลิงหัน
 ไปยิ้มเพื่อทำลายความตึงเครียด

“ขอโทษทีคะ เรามาเริ่มกันเลยดีกว่า ขอโทษนะเอริกที่ทำให้รอ พริ้ม

“จะ พี่จะแนะนำให้รู้จักอีกคน นี่คุณอติภักตร์ หรือเรียกว่าเอริกก็ได้ เขาเป็นลูกชายคนโตของคุณหลี่เฟิง คนที่จะมาคุยกับเราเรื่องพิพิธภักตร์หยกในวันนี้”

พิราอรมองใบหน้าบึ้งตึงของชายหนุ่มด้วยความประหลาดใจ ทำไมอติภักตร์ต้องโกรธ บางทีอาจเพราะช่วงก่อนหน้านี้หล่อนกับไมค์กำลังคุยถูกคอ แม้ทั้งสองจะเป็นพี่น้องกัน แต่กลับมีท่าทางแตกต่างกันสุดขีด

ไมค์ หรือชื่อไทยว่ามฆวรรณ ดูเป็นหนุ่มหล่ออารมณ์ดี ผิวของเขาขาวกว่า แต่รูปร่างเตี้ยกว่าคนพี่เล็กน้อย รอยยิ้มของเขาทำให้พิราอรนึกถึงแสงอาทิตย์ที่สดใสยามเช้า ผิดกับพี่ชายที่ใบหน้าเหมือนเสื้อยืดมียากตลอดเวลา

อติภักตร์สูงกว่าน้องชาย ผิวเข้มกว่าแต่ก็ยังขาวเพราะเป็นคนจีน ช่วงไหล่กว้างและกล้ามเนื้อเป็นมัดๆ ตรงแขนแม้จะซุกซ่อนอยู่ภายใต้สูทราคาแพง แต่ก็มองออกว่าเจ้าตัวคงรักการออกกำลังกายเช่นเดียวกัน สันGRAMบึกบึนมีเคราเขียว เมื่อผนวกกับนัยน์ตาสีสนิมที่แข็งกร้าว ทำให้เขาเหมาะกับการล่าสัตว์ แต่พิราอรไม่ชอบสายตาคู่นี้เลย มันเหมือนกับว่าอติภักตร์กำลังประกาศศัตรูกับคนทั้งโลก ท่าทางที่มองอย่างเหยียดหยันทำเอาหล่อนร้อนๆ หนาวๆ อย่างบอกไม่ถูก

พิราอรเคยเห็นชายหนุ่มมาบ้างจากนิตยสาร แต่ก็เป็นภาพถ่ายระยะไกล ทั้งหมดนี้เทียบไม่ได้สักกระพริบตาของตัวจริงที่เห็นอยู่ตรงหน้า ทายาทอันดับหนึ่งของอึ้งหลงดูน่าเกรงขาม รัศมีแห่งความเป็นหนึ่งแผ่ออกมา ยามก้าวเดินดูราวกับมีสปอตไลท์ส่วนตัว เพราะเหตุนี้เองเขาถึงถูกขนานนามว่า ‘มังกรขาว’ และจากสิ่งที่หล่อนเห็น มังกรตัวนี้ดูเหมือนจะไม่เป็นมิตรนัก แถมยังพร้อมจะฟันไฟออกจากจมูกตลอดเวลา สังเกตจากที่เขาทำตาขวางๆ

“ฉันกับพริมปรึกษากันแล้ว เราจะไปเกาะมุกอาทิตย์หน้าเพื่อช่วยดู

รายละเอียดของพิพิธภัณฑ์”

เหม่ยหลิงบอกว่าวันที่ของสัปดาห์หน้า ซึ่งหมายความว่ายังเหลือเวลาอีกหนึ่งสัปดาห์เต็ม แต่สีหน้าของชายหนุ่มบ่งชี้ว่ายังไม่พอใจ

“เร็วกว่านั้นหน่อยได้ไหม พิธีเปิดพิพิธภัณฑ์ใกล้เข้ามาแล้ว ผมกลัวว่างานจะไม่เรียบร้อย คุณพ่อตั้งความหวังกับงานนี้มาก”

“ฉันอาจจะไปก่อนได้อีกหนึ่งวัน เพราะร้านทางนี้ก็ต้องการคนดูแล ส่วนพริมคืนวันศุกร์เป็นเวรปิดร้าน กว่าจะเลิกคงเกือบสองทุ่ม”

“ฉันผมจะส่งคนมารับคุณก่อน ส่วนผู้ช่วย ผมจะให้คนรถมารับอีกทีวันศุกร์ แต่ต้องเก็บข้าวของไว้ให้เรียบร้อย ต้องไปถึงท่าเรือก่อนเวลาสักหน่อย หลังจากนั้นจะมีเรือสปีดโบ๊ตไปที่เกาะ พักสักคืน เช้าก็เริ่มงานได้เลย”

“แต่ฉันเกรงว่าจะไม่ทัน” พิราอรแย้ง ถ้าปิดร้าน หล่อนยังมีหน้าที่ต้องตรวจเช็คความเรียบร้อยเรื่องไฟจนกระทั่งปิดประตูคล้องกุญแจเสร็จทั้งหมดคืนนั้นเวลาอีกไม่ต่ำกว่าครึ่งชั่วโมง

“ทำไมจะไม่ทัน”

อดีตภรรยาตะคอก พิราอรถึงกับนิ่งอึ้ง เพราะคิดไม่ถึงว่าเขาจะขึ้นเสียงกับหล่อน ถึงจะเป็นลูกจ้างในร้าน แต่เหม่ยหลิงก็ไม่เคยใช้กริยาเช่นนี้

“เอาอย่างนี้ดีกว่า พี่ว่าเราปิดร้านเร็วหน่อย สักห้าโมงเป็นไง พริมจะได้มีเวลาเก็บของ อันที่จริงที่เอริกพูดก็ถูกนะ งานเปิดพิพิธภัณฑ์ใกล้เข้ามา พี่เองก็ไม่อยากเร่งมาก กลัวจะเกิดความผิดพลาด ได้ยินว่าท่าน ส.ส. พัลลภจะเดินทางมาทำพิธีเปิดด้วยตัวเอง”

“ถ้าพี่เหม่ยหลิงอยากให้ทำอย่างนั้นก็ได้ค่ะ ตอนเช้าพริมจะเก็บข้าวของมาจากบ้านเลย คุณเอริกอยากให้ฉันไปรอที่ไหนคะ”

“ไม่ต้องไปไหนทั้งนั้น คุณรออยู่ที่นี่ จะมีคนมารับ แค่นี้เตรียมตัวให้พร้อมก็แล้วกัน”

“แหม พี่เอริกก็ ทำไม่ต้องเสียงดังใส่คุณพริ้มด้วย เดี่ยวเธอตกใจกันพอดี” มฆวรรณยกคิ้วให้พี่ชายแล้วหันมายิ้มหวานให้พิราอร “อย่าถือสาพี่ชายผมเลยนะครับ รายนี้จริงจังไปเสียทุกเรื่อง เอาเป็นว่าวันนั้นผมจะเป็นคนมารับคุณพริ้มเองดีไหมครับ”

“นายว่างนักรหรือไง ลืมไปแล้วหรือว่าย็นวันศุกร์ต้องทำอะไรบ้าง”

มฆวรรณหัวเราะ ลูบท้ายทอยทำท่าเหมือนนึกขึ้นได้

“เออ...จริงด้วย ผมลืมเสียสนิท คืนวันศุกร์ผมมีธุระสำคัญเสียด้วย ฉันผมรอต้อนรับคุณพริ้มที่เกาะก็แล้วกันนะครับ”

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันไปได้ ในฐานะลูกจ้าง ฉันพร้อมทำงานอยู่แล้ว ตามแต่คุณจะสั่งมาเลยค่ะ”

“งั้นตกลงตามนี้นะเอริก ส่วนของที่ฉันขอไว้ช่วยเตรียมไว้ด้วยนะคะ เราจะได้เริ่มงานกันแต่เช้าเลย”

“แน่นอนแน่นอนดี ผมเตรียมทุกอย่างพร้อมแน่ สำหรับผมไม่มีอะไรที่จะไม่เตรียมพร้อม ผมเป็นคนยังงี้คุณก็รู้อยู่ดีนี่”

“ว่าแต่ของที่จะจัดแสดงในพิพิธภัณฑ์มีทั้งหมดกี่ชิ้นหรือ”

“ยี่สิบชิ้น คุณพ่อต้องการให้โชว์แค่ไหนก่อน ถ้าทุกอย่างพร้อมกว่านี้ค่อยขยายขยาย พอที่เรามีปัญหาเรื่องการก่อสร้างและคนคุมงานนิดหน่อยเรากำลังเร่งหาพนักงานมาเพิ่ม แต่เวลากะชั้น ไม่แน่ใจว่าจะหาได้ทันหรือเปล่า สมัยนี้คนดีๆ หายาก”

“ก็ดี ไม่มากไม่น้อย ฉันแทบจะอดใจรอชื่นชมของสะสมของอีหลงไม่ไหวแล้ว”

“คุณจะได้เห็นแน่นอนแน่นอนดี อย่างใกล้ชิดกว่าคนอื่นเลยทีเดียว รับรองว่าคุณต้องประทับใจ”

บทสนทนาหลังจากนั้นแทบจะเป็นการผูกขาดระหว่างเหม่ยหลิงกับอติภักตร์เลยทีเดียว พิราอรทำได้แค่ฟัง เนื่องจากหลอนไม่ได้รู้รายละเอียดเกี่ยวกับพิพิธภัณฑ์หยกมาก่อน ทั้งหมดนี้เป็นเพราะอติภักตร์กับเหม่ยหลิง

ส่งข้อความคุยกันทางอีเมลหลายต่อหลายครั้ง หญิงสาวแอบเห็นชายหนุ่ม
อีกคนมีสีหน้าเบื่อหน่ายเป็นพักๆ แต่พอหล่นมอง เขาก็แสวงกลบเกลื่อน
ด้วยรอยยิ้ม ทั้งสองคุยกันอยู่อีกเกือบสิบห้านาทีก่อนที่จะติ๊กทวิตซ์ขอตัวกลับ
โดยมีหม่ยหลังเดินไปส่ง พิราอรแอบเห็นอีกฝ่ายส่งธงซาให้

“นี่คะ ซาที่คุณชอบ”

เป็นครั้งแรกที่เห็นอดิภัทรยิ้ม เขาดีใจหม่ยหลังเข้าไปกอดแนบแน่น
สบตาเหมือนกับว่าทั้งโลกนี้มีเพียงสองคน ครูเดียวที่แววตาคมกริบคู่กัน
เปลี่ยนเป็นอ่อนโยนก่อนจะแทนที่ด้วยหน้ากากแห่งความเย็นชาอีกครั้งใน
เสี้ยววินาที พิราอรอดคิดไม่ได้ว่าชายหนุ่มทำตัวเหมือนหุ่นยนต์ที่ตั้ง
โปรแกรมเอาไว้ เมื่อล่ำลาเสร็จเขาก็เดินออกจากร้านไปโดยไม่แม้แต่จะ
เหลียวกลับมามองหล่น มฆวรรณเข้าไปกอดหม่ยหลังบ้าง เขาหอมแก้ม
หล่นพอटीใหญ่

“ผมไปนะครับ เดี่ยวจะตรกถ วันนี้อยู่พีเอริกริบๆ ยังไงไม่รู้ สงสัยจะ
หงุดหงิด” ชายหนุ่มพูดยิ้มๆ ก่อนหันมาหาพิราอรแล้วดีใจหล่นเข้าไปกอด

“ไว้พบกันนะครับคุณพริ้ม ผมจะเตรียมการต้อนรับคุณอยู่ที่เกาะมุก”

“ขอบคุณค่ะ”

หญิงสาวโบกมือลาชายหนุ่มที่กำลังเดินกึ่งวิ่งออกไป หล่นเพิ่งเห็นว่า
มีรถยนต์คันหรูจอดอยู่ริมทางเท้า คนขับรถเปิดประตูให้ หลังจากนั้นรถก็
แล่นออกไป หม่ยหลังหันมาพูด

“อย่าไปถือสาเอริกเลยนะ เขาก็เป็นอย่างนี้ละ จริงจังไปเสียทุกอย่าง
เพราะอย่างนี้อั้หลังถึงได้รู้เรื่องขนาดนี้”

พิราอรอดทำหน้าเบ้ไม่ได้ ไซลิ...จริงจังแถมยังซีเรียสสุดๆิต วูบหนึ่ง
ที่หญิงสาวอยากรู้ว่าชายหนุ่มคนนั้นเคยหัวเราะเล่นหัวกับคนอื่นบ้างหรือ
เปล่า ขึ้นชื่อว่ามังกร เป็นสัตว์ใหญ่ที่น่าเกรงขาม แล้วคนน่าเกรงขามอย่าง
เขาจะหัวเราะได้อย่างไร

หญิงสาวได้แต่โคลงศีรษะกับความคิดเพื่อเจ้าของตัวเอง มันเป็น

ปัญหาที่ชาตินี้หล่อนคงไม่มีวันได้รับคำตอบ แต่ไม่ว่าชายหนุ่มจะเป็นอย่างไร
ก็ไม่เกี่ยวกับหล่อน หน้าที่ของพิราอรคืองานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ
ลุล่วงต่างหาก

๓

มังกรน้ำเขียว

วันนี้ว่าพิราอรจะกลับถึงบ้านก็เป็นเวลาเกือบห้าโมงเย็น แม้จะเป็นวันหยุดตามตาราง แต่หลังจากเลิกประชุมหเมยหลังก็เรียกลูกน้องเข้าไปสั่งงานอีกหลายอย่าง หญิงสาวยอมรับว่าตลอดเวลาหลายชั่วโมงในช่วงบ่ายนั้นไม่ค่อยมีสมาธิ อาจเพราะสายตาคมของชายหนุ่มที่คอยตามมาหลอกลอน

อดีตภักเป็นชายหนุ่มหน้าตาดี เฉลียว จะหล่อกว่าน้องชายเสียด้วยซ้ำ แต่บางอย่างในท่าทางที่ดูเย่อหยิ่งนั้นต่างหากที่ทำให้หญิงสาวไม่ค่อยพอใจ ยิ่งเห็นความสนิทสนมของเขากับหเมยหลังก็ยิ่งประหลาดใจ เพราะอะไรทั้งคู่จึงดูคุ้นเคยกัน ท่าทางยามโอบกอดอย่างสนิทสนม สายตาที่ทั้งคู่มองกันราวกับมีเพียงสองคนในโลก

หญิงสาวมัวแต่คิดอย่างใจลอยจนเดินเข้าไปในบ้าน ไม่ทันสังเกตว่าประตูหน้าไม่ได้ล็อก ลอน ภายในบ้านเงียบ แต่แล้วจู่ๆ มือเย็นเฉียบของใครบางคนก็โผล่เข้ามากอดเอวไว้ พิราอรสะดุ้งสุดตัว

“พี่พริ้มกลับมาแล้ว”

“อู๊ย! ไหมเล่นอะไร พืตกใจหมดเลย”

แพรวไหมหัวเราะร่วน ยังไม่ยอมคลายมือออก กลับวิ่งพี่สาวไปนั่งที่โซฟาแทน

“พี่พริมก็ ทำเป็นคนแก่ชั่วฉ้อโกงไปได้” แพรวไหมเฝ้า

“นี่หาว่าพี่แก่หรือ ฉันไม่พูดด้วยแล้ว” พิรอรค์ถอน แกะมือน้องสาวออก ใบหน้าอ้ำ

“โธ่ ไหมล้อเล่นคะ ยังไม่แก่เสียหน่อย”

“แล้วนี่ทำไมอยู่มีดๆ ทำไมไม่เปิดไฟ”

ไฟในห้องรับแขกปิดอยู่ มีเพียงไฟจากในครัว แสงชั้นบนของบ้านก็ปิดไฟด้วย แพรวไหมพาพี่สาวเข้าไปในครัว พบว่ามีอาหารเย็นวางอยู่ แพรวไหมคงลงมือเข้าครัวเอง

“ไหมอยากเซอร์ไพรส์พี่พริม”

ความสดใสในดวงตาคู่นั้นทำให้พิรอรค์ตาทุกอย่างได้ หล่องยิ้ม

“นี่ไหมได้งานแล้วหรือ”

“ถูกต้องแล้วครับ” แพรวไหมทำท่าเลี่ยนแบบพิธีกรจากรายการดังท่าทางเพี้ยนๆ ของน้องสาวทำให้พิรอรค์อดหัวเราะไม่ได้

“พี่ดีใจด้วยนะ นี่เป็นข่าวดีมาก ๆ เลย”

“บอกแล้วว่าไหมได้งานแล้วพี่พริมก็ไม่เชื่อ หาว่าไหมไม่อยู่เรื่อย”

“น้องสาวพี่เก่งจริงๆ ว่าแต่งงานอะไรบอกพี่ได้หรือยัง”

แพรวไหมกุมมือพี่สาวเอาไว้ สบตา

“มีคนจ้างไหมไปเป็นเลขาฯ ค่ะ แถมยังให้เงินเดือนสูงอีกด้วยนะคะ”

รายได้ที่บอกเป็นจำนวนมากทีเดียวสำหรับนักศึกษาที่ยังไม่มีประสบการณ์ และนั่นทำให้พิรอรค์ยิ่งประหลาดใจ

“ไหมแน่ใจหรือว่าไม่ถูกหลอก”

“แน่ใจสิคะ บริษัทนี้เชื่อถือได้แน่นอน เพราะเป็นบริษัทใหญ่ บอกชื่อไปปั๊พี่พริมก็รู้จัก แถมไหมยังไปพบกับเจ้าของบริษัทมาเอง จะถูกหลอก

ได้ยังไง ปกติเขาไม่ได้รับพนักงานง่าย ๆ นะคะ แต่เพราะเลขาฯ คนเก่า
ประสบอุบัติเหตุขาหักต้องพักฟื้นหลายเดือน ก็เลยรับหาคนมาทำงาน”

พิราอรหมัดคิ้วด้วยความประหลาดใจ

“โหมยังไม่บอกพี่เลยว่าบริษัทอะไรและปลอดภัยแค่ไหน”

“ใจร้อนจริงๆ เลย โหมกำลังจะบอกอยู่แล้ว แต่พี่พรีมต้องสัญญา
มาก่อนว่าจะยอมให้โหมไปทำงาน เพราะครั้งนี้ต้องไปไกล”

“เอาน่า ถ้าปลอดภัยจริงๆ พี่อนุญาตแน่ๆ รีบบอกมาเร็ว”

“โหมได้งานจากบริษัทชื่อหลังคะ งานที่ว่าคือเป็นเลขาฯ คุณอติภัทร
และโหมต้องไปเริ่มงานที่เกาะมุกในวันพรุ่งนี้”

พิราอรไม่รู้วาทนตกใจเรื่องไหนมากกว่ากัน ระหว่างการที่น้องสาวจะ
ไปทำงานที่เกาะมุก หรือเรื่องที่ว่าเจ้านายคนใหม่ของแพรวโหมคือชายหนุ่ม
ผู้แสนเย็นชาคนนั้น

“โหมแน่ใจแล้วหรือ ต้องไปอยู่บนเกาะ มันไกลบ้านมากๆ เลยนะ
แถมเราสองคนก็คงไม่ค่อยได้เจอกัน”

“โหมอยากทำงานคะ นี่ก็หลายเดือนแล้วที่โหมเอาแต่นั่งๆ นอนๆ กิน
แรงพี่พรีม”

“คิดมากไปได้ น้องสาวทั้งคนพี่เลี้ยงได้หรอกน้า”

“แต่โหมอยากแบ่งเบาภาระของพี่บ้าง บริษัทชื่อหลังมั่นคง งาน
เลขานุการที่ได้เงินเดือนสูงอย่างนี้ใช้ว่าจะหาได้ง่ายๆ โหมไม่อยากเสีย
โอกาส”

“โหมแน่ใจหรือว่าจะอยู่คนเดียวได้ ที่นั่นเป็นเกาะส่วนตัว มีเรือกลับ
กรุงเทพฯ บ่อยหรือเปลาก็ไม่รู้ ถ้าโหมคิดถึงบ้านขึ้นมาจะทำยังไง”

พิราอรแกล้งพูด แท้จริงเพราะเป็นห่วงน้องสาว แม้หล่อนจะมั่นใจ
ในชื่อเสียงของบริษัท แต่พอได้ยินว่าแพรวโหมต้องไปเป็นเลขาฯ ของอติภัทร
กลับรู้สึกไม่สบายใจขึ้นมา

“ไหมมันใจอะ อีกอย่างไหมไม่ได้พักคนเดียว แต่มีพนักงานอีกสองคนอยู่ด้วย เราสามคนอยู่ห้องเดียวกัน คุณเอริกให้ดูรูปห้องพักเรียบร้อยแล้ว ดูสะอาดสะอ้าน แต่งานจะหนักหน่อยเพราะกำลังจะมีการเปิดพิพิธภัณฑ์ แต่ไหมมั่นใจว่าสู้ไหวแน่”

“แต่ไหมคงไม่ค่อยได้กลับบ้าน”

“แค่ช่วงแรกๆ เท่านั้นละ คุณเอริกบอกว่าหลังจากพิพิธภัณฑ์เปิดได้สักพักงานคงจะว่างขึ้น ตอนนั้นไหมจะมีเวลาลาพักร้อนและลาหยุดได้เดือนละสัปดาห์ในกรณีที่จำเป็นจริงๆ”

“พูดอย่างนี้แสดงว่าไหมตัดสินใจแน่วแน่แล้วใช่ไหมว่าจะไป”

แพรวไหมกอดเอวพี่สาว ชบหน้าอย่างประจบ

“พี่พริ้มให้ไหมไปเถอะนะกะ ไหมไม่อยากอยู่บ้านเฉยๆ เหมือนเดิมอีกแล้ว ไหมมั่นใจว่างานนี้ได้แน่ และมันก็เป็นโอกาสดีที่จะได้เผชิญโลกกว้าง ไหมจะได้เติบโตขึ้นเหมือนคนอื่นๆ”

“เรานี่พูดเสียพี่รู้สึกผิดเลย พี่ไม่เคยอยากขังไหมเอาไว้วันะ แค่นี้ห่วง น้องสาวพี่เป็นคนสวย กลัวว่าจะเจอคนไม่ดีอีก”

“คุณเอริกไม่ใช่คนแบบนั้นแน่ ไหมมั่นใจว่าเขาจะเป็นเจ้านายที่ดี”

“ถ้าไหมมั่นใจอย่างนั้น พี่ก็จะไม่คัดค้านอีก ขอให้ไหมโชคดีในสิ่งที่ตัวเองเลือกนะ ว่าแต่พรุ่งนี้เขาจะมารับกี่โมง”

“หกโมงเช้าอะ”

“ดีจัง มาเถอะ รีบกินข้าวแล้วพี่จะช่วยเราจัดของเอง”

“เช็กดูให้แน่ใจนะว่าไม่ลืมอะไรอีก เกาะมุกอยู่ไกลนะ กว่าพี่จะไปเยี่ยมไหมก็อีกตั้งอาทิตย์”

แพรวไหมมองพี่สาวแล้วอมยิ้ม สองพี่น้องช่วยกันจัดของจนตึกเมื่อคืนกว่าจะได้นอนก็ล่วงเข้าไปตีหนึ่ง

“แนใจลิกะพี่พริ้ม มือชั้นนี้แล้ว ไหมตรวจทานดูเป็นรอบที่สิบแล้ว

รับรองไม่ลืมนะ”

เขานั่งสองสาวลูกขึ้นอาบน้ำแต่งตัวตั้งแต่ตีห้า ขอบตาดำคล้ำจากความ
อดโรย แต่สิ่งที่รบกวนจิตใจพิราอรคือ การที่น้องสาวต้องไปทำงานไกลบ้าน
เป็นร้อยละ ก็โล่งตาก

หล่อนไม่แน่ใจว่าอดีตภรรยาจะปฏิบัติต่อแพรไหมอย่างไรบ้าง เนื้อแท้
ของเขาเป็นคนอย่างไรกันแน่ จะเป็นเจ้านายใจดีแบบที่แพรไหมบอก หรือ
เป็นผู้บริหารสุดเหี้ยมอย่างที่หญิงสาวเห็นเมื่อวาน แต่ดูเหมือนน้องสาวจะ
ไม่ได้เอาทรนัใจเลยแม้แต่น้อย ตรงกันข้ามกลับมีท่าทางตื่นตันทันที่จะเริ่ม
งานใหม่อย่างเห็นได้ชัด

“พี่เป็นห่วง ไปถึงแล้วอย่าลืมนไลน์มาบอกพี่ด้วยนะ”

หญิงสาวหมายถึงโปรแกรมสนทนาในโทรศัพท์ซึ่งกำลังเป็นที่นิยม
แต่จู่ๆ น้องสาวก็โผล่ขึ้น

“อ้อ...ไหมนี่ออกแล้วว่าลืมนะ...ไหมลืมน้องยืม”

น้องยืมที่หล่อนพูดถึง คือตุ๊กตาผ้ารูปกระต่ายยืมที่มารดาซื้อให้ตั้งแต่
แพรไหมยังเด็ก แม้ตอนนี้สภาพของมันจะทั้งเก่าและเปื่อย แต่น้องสาวก็รัก
ตุ๊กตาตัวนี้มาก และมักจะพกติดตัวไปไหนมาไหนอยู่เสมอ

“รีบขึ้นไปเอาเถอะ พี่เห็นไหมวางทิ้งไว้บนเตียง”

“คะพี่”

พูดจบน้องสาวก็วิ่งเข้าไปในบ้าน ทิ้งให้พิราอรมองตามอย่างครุ่นคิด
หล่อนคิดถูกหรือผิดที่ยอมให้น้องสาวไปทำงานไกลตา รู้ทั้งรู้ว่าแพรไหมยัง
เด็กในด้านความคิดแถมยังไร้เดียงสากับคนภายนอก

ขณะที่กำลังคิดอย่างวุ่นวายนั้นเอง รถยุโรปคันหนึ่งก็แล่นเข้ามาจอด
พอดี คนขับเดินมาเปิดประตูด้านหลัง อดีตภรรยาเดินลงมา เขาสวมสูทสีคล้าย
กันกับเมื่อวาน พอเห็นว่าพิราอรยืนรออยู่ก็เอ่ยขึ้น

“ผมมารับคุณแพรไหม”

ไม่รู้อะไรตลอดใจ พิราอรถึงได้เอ่ยออกมา คงเพราะความคลางแคลง

ใจ

“ผู้บริหารระดับสูงอย่างคุณต้องมารับเลขาฯ ใหม่ด้วยตัวเองเลย หรือคะ”

ผลของการเอ่ยออกไปอย่างไม่ตั้งใจทำให้อดีตภรรยาต้องรีบตอบเสียงเรียบ ทำทางไม่ค่อยพอใจนักที่โดนแฉกดัน

“ผมต้องผ่านทางนี้พอดี พนักงานของเราทุกคนต้องไปลงเรือพร้อมกัน ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ผมต้องมารับ น้องสาวคุณเตรียมตัวพร้อมหรือยัง”

ท้ายประโยคต่อด้วยประโยคคำถามผนวกกับสีหน้าดำหนิ ทำเอาพิราอรหน้าชา ถึงไม่พูดแต่หญิงสาวก็รู้ว่าเขาคงไม่พอใจ

“พร้อมแล้วค่ะ เธอแค่ขึ้นไปหยิบของข้างบนประตีย์วคงลงมา นี่กระเป๋าเดินทางของเธอ”

พิราอรขึ้นกระเป๋าดำเดินทางไปด้านหลังรถ โดยมีคนขับรถของอดีตภรรยาตามมาช่วย ชื่อนำกระเป๋าสีหลังรถ เขาก็พูดขึ้นลอยๆ

“ผมเพิ่งรู้ว่าคุณเป็นพี่สาวของแพรไหม”

“ใช่ค่ะ เราเหลือกันแค่สองพี่น้อง บอกตามตรง ฉันแปลกใจมากที่รู้ว่าคุณต้องการเลขาฯ ด่วน”

“เลขาฯ คนเก่าของผมซื้ออะไรไป ประสบอุบัติเหตุซัดหัก คงต้องใช้เวลารักฟื้นอีกหลายเดือน ทางเรากำลังจะเปิดพิพิธภัณฑ์อย่างที่คุณก็รู้อยู่แล้ว ผมต้องติดต่อกับหลายฝ่ายซึ่งคงจะยุ่งมาก จึงต้องการผู้ช่วย”

อดีตภรรยาบ่นง่าย ๆ เหมือนการหาเลขาฯ ลักคนเป็นเรื่องธรรมดา มากๆ ผิดกับพิราอรที่คิดว่าบริษัทใหญ่ขนาดนี้คงต้องเฟ้นหาคนมีความสามารถและมากประสบการณ์ ลำพังน้องสาวหล่อหน้าซึ่งเป็นบัณฑิตจบใหม่มาไม่กี่เดือนไม่น่าจะมีผลงานเข้าตา หล่อหน้ายอมรับว่าลึกลับแล้วยังไม่วางใจชายหนุ่ม แต่เมื่อไม่มีทางเลือกจึงจำต้องยอมให้แพรไหมไป

ทำงาน

“ฉันหวังว่าคุณคงจะช่วยดูแลแพรวไหมด้วย แกยังเด็ก ยังไม่มีประสบการณ์”

“ผมไม่มีหน้าที่ที่ต้องทำในจุดนั้น แต่เอาไว้ผมจะบอกพนักงานให้จัดการให้ก็แล้วกัน คุณไม่ต้องเป็นห่วง”

ประโยคที่ห้วนจัดและแฝงความเอาแต่ใจอย่างเห็นได้ชัดทำเอาพิรอรหน้าตึง หล่นไม่ได้คาดหวังคำตอบแบบนี้ แต่อดติงทักก็พูดถูก เขาเป็นถึงลูกชายเจ้าของบริษัท ไม่ได้มีหน้าที่ดูแลพนักงาน

“ฉันทราบดีค่ะ ฉันแค่อยากขออภัย”

“ผมเข้าใจ เอาเป็นว่าเธอจะได้รับการดูแลอย่างดีในฐานะลูกจ้างของผม คุณวางใจได้ แค่นี้ใช้ไหม ถ้าใช้ก็ช่วยไปเร่งน้องสาวคุณให้หน่อย เรื่องที่ไปเกาะมุกออกก่อนข้างตรงเวลา ผมไม่อยากให้ทุกคนตกเรือเพราะพนักงานคนเดียว”

พิรอรกำลังจะขึ้นไปตาม แต่แล้วแพรวไหมก็วิ่งลงบันไดมาพอดี เมื่อเห็นอติภทก็ประนมมือไหว้

“สวัสดิ์ค่ะคุณเอริก มาถึงนานหรือยังคะ”

“เพิ่งมาถึง พร้อมจะไปกับหรือยัง”

“พร้อมค่ะ”

เขาผายมือไปทางรถ แพรวไหมหันมาสวมกอดพี่สาวเป็นครั้งสุดท้าย

“ไหมไปนะค่ะพี่ฟรีม ไว้ถึงเกาะมุกเรียบบร้อยแล้วไหมจะส่งข่าวมา”

พิรอรมองตามน้องสาวที่เดินไปขึ้นรถ ความรู้สึกเบาโหวงเข้าเกาะกุมในอกอย่างไม่เคยรู้สึกมาก่อน เพราะอะไรหล่นถึงรู้สึกใจหายกับการจากลาครั้งนี้ มันเหมือนกับว่าหล่นกำลังจะสูญเสียของล้ำค่าบางอย่างไปตลอดกาล

บ้านที่ไม่มีน้องสาวดูเรียบไปนิดใจ อาจเพราะที่ผ่านมาเวลากลับบ้าน จะต้องได้ยินแพร่ใหม่เปิดเพลงหรือไม่ก็รายการโทรทัศน์ทิ้งไว้ บ้านจึงครึกครื้นและเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ หลังจากยายเสียไป สองสาวก็ไม่เคยแยกจากกัน ยกเว้นตอนที่น้องสาวไปเข้าค่ายหรือไปค้างต่างจังหวัดกับเพื่อน แต่ก็นับครั้งได้ ดังนั้นพอต้องอยู่คนเดียวหญิงสาวจึงตื่นแต่เช้าตรู่เพื่อไปเปิดร้าน ตั้งใจแก้ปัญหาด้วยการทำงานมากขึ้นเพื่อลดความฟุ้งซ่าน แต่สายตาเจ้ากรรมกลับเอาแต่มองโทรศัพท์

พิรอรเปิดเสียงเตือนไว้ รอคอยว่าเมื่อไรมันจะดัง เพราะนั่นหมายความว่าแพร่ใหม่ไปถึงเกาะมุกเรียบร้อยแล้วและว่างพอจะโทร. กลับมา แต่รอแล้วรอล่าก็ไม่มีเสียงเตือน หล่อนมัวแต่จ้องหน้าจอจนเหม่ยหลังประหลาดใจ

“รอโทรศัพท์ใครอยู่หรือฟรีม”

หญิงสาวสะดุ้ง แอบรู้สึกผิดเมื่อรู้ว่าตนเสียสมาธิ สิ่งที่เหม่ยหลังกำชับลูกน้องเสมอคือ ขอให้ไม่ให้ใช้โทรศัพท์เวลางาน แต่การปรายตาไปยังโทรศัพท์เป็นระยะก็ยังถือว่าผิดอยู่ดี

“ขอโทษค่ะพี่เหม่ยหลัง”

“ขอโทษทำไม พี่ยังไม่ได้ทำอะไรเสียหน่อย แค่อ่านว่าวันนี้ฟรีมเป็นอะไรถึงดูลูกลี้ลูกลนพิกล”

พิรอรคือหนึ่งในพนักงานที่ดีมาก หล่อนขยันและตั้งใจทำงาน ผิดกับพนักงานที่เหลือที่มักจะอู้งานอยู่บ่อยๆ

“ฟรีมรอโทรศัพท์ใหม่อยู่ค่ะ ป่านนี้ไม่รู้ว่าจะถึงเกาะมุกหรือยัง น้องสัญญาว่าจะรีบส่งขามา”

“อาจจะยุ่งอยู่มั้ง หรือไม่บางทีพนักงานใหม่เขาก็ยังไม่อนุญาตให้ใช้โทรศัพท์”

พิรอรเคยได้ยินแพร่ใหม่เล่าให้ฟังระหว่างที่ช่วยจัดของว่า กฎของอี่หลงก็ห้ามพนักงานไม่ให้ใช้โทรศัพท์เวลางานเหมือนกัน

“พรีมเป็นห่วงไหม ไม่รู้ว่าจะเป็นยังไงบ้าง”

“อย่าคิดมากสิ เरिकเป็นเจ้านายที่ดีนะ แม้ว่าเขาจะจริงจังเกินไปสักหน่อย แต่พี่เชื่อว่าน้องใหม่ต้องได้ประสบการณ์ทำงานที่ดีแน่”

หญิงสาวลอบมองเหมยหลิง อดสงสัยไม่ได้ว่าเวลาพูดถึงอดีตเจ้านายของหล่อนดูยิ้มแย้มผิดสังเกต

“พี่เหมยหลิงรู้จักกับคุณเริกนานหรือยังคะ”

“หลายปีแล้ว ตั้งแต่เริกอายุสิบห้า”

หญิงสาวตาโต นึกไม่ถึงว่าอดีตกับเจ้านายของหล่อนจะมีสัมพันธ์กันยาวนานขนาดนี้ คงเพราะเผอิญทำหน้าที่ประหลาดใจ เหมยหลิงถึงได้หัวเราะ

“ไม่ใช่อย่างที่พรีมคิดหรอกนะ พี่กับเริกแค่รู้จักดีๆ ต่อกัน”

พริบตาหันหน้าเมื่อโดนจับผิด ถึงกับตึงเส้นผมมาพันปลายนิ้วชินๆ

“พรีมยังไม่ได้แซวอะไรเสียหน่อย”

“แเค่มองหน้าพรีมพี่ก็รู้แล้วล่ะ พรีมคงคิดว่าพี่กับเริกเป็นคู่รักต่างวัยใช่ไหม”

ไม่แปลกหรอกที่พริบตาจะคิด เพราะเหมยหลิงดูใส่ใจชายหนุ่มเหลือเกิน นับตั้งแต่ออกไปหาซื้อชาแบบที่ชายหนุ่มชอบมาต้อนรับ แถมยังรับปากว่าจะไปช่วยดูความเรียบร้อยของพิพิธภัณฑท์หยกให้อีกต่างหาก

“เริกเป็นคนน่าสงสารนะ แม่ทิ้งเขาไปตั้งแต่เล็ก เขาโตมากับพี่เลี้ยงเลยค่อนข้างโดดเดี่ยว แคมพ่อก็ตั้งความหวังเอาไว้มาก”

“เขาน่าจะมีความสุขไม่ใช่หรือคะ ทั้งร่ำรวย การศึกษาก็ดี มรดกของอึ้งหลิงก็มากมายมหาศาล”

หญิงสาวเคยอ่านพบในนิตยสารว่า ชายหนุ่มสำเร็จการศึกษาจากประเทศสหรัฐอเมริกา และเมื่อต้นปีที่แล้วเขาเพิ่งได้รับตำแหน่งหนุ่มโมสโตในฝันจากนิตยสารฉบับหนึ่ง ถ้าวรณกับฐานะก็คงจัดว่าเป็นผู้ชายที่ครบสูตรหล่อ รวย และหน้าตาดี

“คงเป็นเพราะความรับผิดชอบอันยิ่งใหญ่ที่เขาต้องแบกรับต่างหาก แม้ื่อหลังจะร่ำรวยมาก แต่ก็ต้องทนแรงกดดันจากรอบด้าน โดยเฉพาะตอนที่เอริกขึ้นรับตำแหน่งประธานบริษัทแทนพ่อ เขาต้องพิสูจน์ว่าตัวเองเก่งพอจะเป็นผู้นำได้”

“ทำไมคุณหลีเฟิงถึงประสบอุบัติเหตุคะ”

อุบัติเหตุครั้งนั้นถูกนำเสนอทางโทรทัศน์อยู่หลายวันทีเดียว สื่อหลายสำนักพยายามขุดคุ้ย แต่ข้อมูลก็ออกมาขัดแย้งกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในคืนที่เกิดเหตุว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ บ้างก็ว่าหลีเฟิงเมาจนขับรถประสบอุบัติเหตุ บ้างก็ว่าเขาไม่ได้ขับรถเองแต่มีคนอื่นขับให้ หลักฐานหลายอย่างขัดแย้งกัน

“พี่เองก็ไม่วู้จะ หลีเฟิงโทษว่าเป็นเพราะเวรกรรม แต่หลายคนก็ว่าเป็นเพราะเขาครอบครองสิ่งที่ไม่ควร”

“พี่เหม่ยหลิงหมายถึงเลื้อหยกหรือคะ”

“ใช่ เลื้อหยกตัวนี้เคยเป็นของฮองเฮาองค์หนึ่งในราชวงศ์ ว่ากันว่าแต่เดิมเจ้าของคนก่อนเป็นเศรษฐีชาวจีน แต่หลังจากเขาได้เลื้อหยกไปไม่นาน บ้านก็ไฟไหม้ สมาชิกครอบครัวเสียชีวิตในกองเพลิงทั้งหมด ไม่มีใครเหลือรอดแม้แต่คนเดียว แม้แต่พ่อค้าที่นำเลื้อหยกมาขายให้ก็พลอยมีอันเป็นไปด้วย”

ข่าวเดียวกันนี้ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ของจีนอยู่เกือบสัปดาห์ สื่อเล่นข่าวถึงอารมณ์ของเลื้อหยกไม่เว้นวัน เนื่องจากอิทธิพลครอบครองสมบัติที่หวงห้าม และแท้จริงแล้วหลายชิ้นควรจะเป็นสมบัติของรัฐบาลจีนด้วยซ้ำ

“พี่เหม่ยหลิงเชื่อเรื่องนี้ไหมคะ”

“ไม่มีใครรู้ว่าเรื่องจริงเป็นยังไง สำหรับพี่แล้วก็ไม่วู้ว่าอะไรจริงหรือไม่จริง หลีเฟิงบอกว่าเขาขับรถกลับในเลย์ไปประสานงากับรถบรรทุก กระตุกสั่นหลังหัก ทำให้เขาเดินไม่ได้ตลอดชีวิต”

“คุณหลีเฟิงบอกไหมคะว่าเขาได้เลื้อหยกตัวนี้มาได้ยังไง”

“ไม่เลย พี่ว่าเขาคงบอกใครไม่ได้หรอก ความจริงของลำคำขนาดนี้ ไม่สมควรตกอยู่ในมือคนธรรมดาด้วยซ้ำ แต่ควรเป็นของรัฐบาลมากกว่า ดังนั้นเขาคงไม่กล้าบอกใครว่าได้ของพวกนี้มาด้วยวิธีไหน”

“ดูเหมือนพี่เหม่ยหลังจะสนิทกับครอบครัวนี้มาก”

“ใช่ ถ้าสมัยก่อนพี่ตอบรับคำแต่งงานของหลี่เฟิง ป่านนี้พี่คงกลายเป็นคุณนายรองสกุลหม่าไปแล้ว”

“แล้วแม่ของคุณเอริกล่ะคะ”

“เธอคือภรรยาคนแรกที่หลี่เฟิงรักมาก พี่ไม่รู้ว่าทั้งสองคนมีปัญหอะไรกัน แต่สุดท้ายเธอก็ขอลีก เอริกเป็นลูกชายคนแรก เขาจึงต้องอยู่กับพ่อเพื่อสืบทอดสมบัติของตระกูล ส่วนแม่ก็แต่งงานใหม่ไปกับเศรษฐีชาวอังกฤษ”

พริอาอรลองนึกตาม เด็กที่ต้องอยู่ท่ามกลางครอบครัวแตกแยก พ่อแม่แยกทางกัน ส่วนแม่ก็แต่งงานใหม่ คงรู้สึกแค้นแค้นและรู้สึกเหมือนไม่เป็นที่ต้องการ ครั้นพอจะสนิทกับบิดา ท่านก็ทำแต่งงาน เพราะอย่างนี้ อดีตภรรยาถึงได้โศกเศร้า และนี่เองอาจเป็นที่มาของสายตาเย็นชา

“ถ้าอย่างนั้นทำไมถึงยังมีคุณไมเคิลอีกคนล่ะคะ” หญิงสาวถามถึงชายหนุ่มหน้าตาซีไลน์

“ไมเคิลเป็นน้องชายคนละแม่ที่เกิดจากคุณนายเล็ก แต่ตอนนั้นเธอแยกบ้านไปอยู่ต่างหากและไม่ยอมกลับมาดูแลสามี”

“คุณหลี่เฟิงมีภรรยาสองคนเลยหรือคะ”

“อาจจะมากกว่านั้นด้วยซ้ำ พี่นับเป็นตัวเป็นตนก็สอง แต่ที่ชุกช่อนอยู่ก็อีกหลายคน”

หญิงสาวก้มหน้านิ่ง เหม่ยหลังมองผู้ช่วยแล้วอมยิ้ม พูดต่อ

“พริ้มคงคิดว่าเขาเจ้าชู้ใช่ไหม...นั่นก็ใช่ รักของหลี่เฟิงเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ เขาพร้อมจะรักผู้หญิงทุกคนที่ผ่านเข้ามาในชีวิต พี่ถึงไม่ยอมแต่งงานกับเขา ถ้าไม่อย่างนั้นแล้วคนที่ต้องหนีไปบวชชีอาจจะเป็นพี่ก็ได้ล่ะ” เหม่ย-

หลังพูดติดตลก แต่พิราอรจับได้ถึงความเย้ยหยันในน้ำเสียงนั้น

“พี่เหม่ยหลังเสียใจไหมคะ”

“ไม่จ๊ะ เพราะพี่ไม่ได้รักพี่เลี้ยง แต่รักคนอื่น”